

Mødet med Emanuel ingenlunde givet hende den forventede Tilfredsstillelse.

VIII.

I Vejlbj Præstegaard havde Emanuels Bortebliven ikke vakt nogen Forundring; ved hans sene Hjemkomst spurgte Hansine ham ikke en Gang om, hvem han havde besøgt. Hun var vant til, at han lod sig holde fast af de Venner, hos hvem han tilfældigt faldt ind, og at han i Samtalens Løb ganske glemte baade Tid og Sted.

Først den næste Morgen fortalte Emanuel hende, hvor han havde været, og hvem han havde truffet, . . . og dermed havde han helst villet skrive den hele Historie i Glemmebogen. Han var vaagnet med en Fornemmelse af daarlig Samvittighed, og jo flere af Aftenens Begivenheder der dukkede op i hans Erindring, des mere ærgrede han sig over sig selv, over hvad han kaldte sit dumme og skabagtige Overmod.

„Der kan man dog virkelig se, hvor forgiftet Luften maa være mellem saadanne Mennesker,“ tænkte han. „Efter otte Aars Forløb